

ВІД ДЕРЖАВНОГО-ПРИВАТНОГО ДО ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В СФЕРІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМНИЦТВОМ В УКРАЇНІ

Валерій Воротін, (*відповідальний автор), доктор наук з державного управління, професор, завідувач відділу комплексних проблем державотворення Інституту законодавства Верховної Ради України, <https://orcid.org/0000-0002-4545-612x>
e-mail: vevorotin@gmail.com

Ровшан Раджабов, магістер публічного управління та адміністрування Київського національного університету імені Тараса Шевченка (Азербайджан), <https://orcid.org/0000-0002-8281-8329>
e-mail: bwfcrovshan@gmail.com

Отримано: 09.09.2019

Ухвалено до друку: 25.11.2019

Опубліковано: 27.12.2019

Воротін В., Раджабов Р. (2019). Від державного-приватного до публічно-приватного партнерства в сфері управління підприємництвом в Україні. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Державне управління, (12), 5-12. <https://doi.org/10.17721/2616-9193.2019/12-1/8>

Анотація

В статті досліджуються теоретичні питання державного управління та регулювання в сфері підприємництва та публічно-приватного партнерства в умовах реалізації і вдосконалення системи публічного управління в Україні. Розкриті шляхи та механізми публічно-приватного партнерства, зокрема досліджено відрізнення між державним і публічними партнерством в Україні.

В даній роботі поставлено за мету з'ясувати трактування англомовного терміну «public-private partnership» як державно-приватне (публічно-приватного) партнерства в якості окремих управлінських категорій, застосування яких пов'язане із механізмами державного управління в країні. Дослідити новітні тенденції формування такого партнерства в національній господарській практиці.

Науковою новизною виступає твердження, що за сучасних умов господарювання пріоритетним напрямом змін в управлінні національним господарським комплексом, особливо в умовах його критичного стану, виходить на перші позиції публічний сектор і публічно-приватне партнерство, що поступово модифікує відносини які закладались ще регуляторною політикою в Україні, зокрема в частині пріоритету владних інституцій в сфері підприємництва. Оптимізація суспільних відносин у сфері підприємництва може досягатись шляхом реалізації різних форм публічно-приватного партнерства. Сучасний феномен публічно-приватного партнерства доцільно пояснювати з огляду на необхідність створення суспільних благ за умов обмеження ресурсів, а механізм публічно-приватного партнерства – як такий, що може використовуватись у державному управлінні та регулюванні.

В роботі визначено, що державна регуляторна політика, як і публічно-приватне партнерство спрямоване на недопущення прийняття економічно недоцільних і неефективних регуляторних актів, зменшення втручання держави в діяльність суб'єктів господарювання та усунення перешкод для розвитку господарської діяльності. У сучасних умовах процесу розвитку ринкових відносин, саме в рамках публічно-приватного партнерства і сформувалася достатньо інноваційна модель публічного управління та регулювання в означеній сфері. Однак без реальної та своєчасної допомоги держави, без її партнерства з сучасним бізнесом майже неможливо побудувати ринок інновацій і перейти до ефективної моделі господарювання.

Як висновки відзначено, що для України використання механізму публічно-приватного партнерства може гарантувати соціальну стабільність і підвищуватиме ефективність управління системою господарювання. Однак процес переходу ускладнюється внутрішніми протиріччями –

корупцією, недобросовісною конкуренцією, достатньо низькою якістю публічних послуг тощо. За таких умов, проведення реформування та модернізації в означених сферах стає очевидним.

Ключові слова: державне управління; державно-приватне партнерство; публічно-приватне партнерство; сфера підприємництва; регуляторна політика; реформування та модернізація.

Вступ

Сучасне державне управління функціонує в умовах підвищеної складності, невизначеності та динамічності навколишнього соціально-економічного середовища, особливо за умов проблем з Covid 19. За таких умов слід враховувати роль антикризового управління (відкриті форми управління та партнерства) як важливого напрямку в процесі вдосконалення сучасного державного управління та регулювання, зокрема в Україні за умов пандемії.

Відзначимо, що державне управління та його складова – державне регулювання розвитку підприємницького сектору – одна з найважливіших проблем публічного управління та адміністрування в Україні. Формування конкурентоспроможної соціально орієнтованої ринкової економіки з розвиненим приватним сектором та його важливою складовою – підприємницьким середовищем – є стратегічним курсом державної економічної політики в Україні. Пріоритетність розвитку підприємницького сектору в національній економіці зумовлюється винятковим значенням і незамінністю надання послуг, працевлаштуванням, і інше для якісного життя людини в Україні.

Дослідження механізмів державного управління підприємницьким сектором, який є одним із основних важелів економіки та має резерви для розширення економічного потенціалу країни, розвитку інших галузей і є основою забезпечення формування дієвої господарської системи держави, а також для реалізації підприємницьких ініціатив населення України. Спрощений підхід, заснований на концепції самозабезпечення та зменшення реального виробництва, непрозора бюджетна підтримка та система податкових пільг засвідчили свою неспроможність у фінансово-кредитному стимулюванні вітчизняного підприємництва.

Важливо, що за сучасних умов господарювання пріоритетним напрямом змін в управлінні національним господарським комплексом, особливо в умовах його критичного стану, виходить на перші позиції публічний сектор і публічно-приватне партнерство, що поступово модифікує відносини які колись закладались регуляторною політикою в Україні. Оптимізація таких відносин може досягатись шляхом реалізації дієвих форм публічно-приватного партнерства (далі - ППП). Власне феномен ППП доцільно пояснювати з огляду на необхідність створення суспільних благ за умов обмежених ресурсів, а механізм ППП – як такий, що може використовуватись у державному управлінні та регулюванні в складних (загрозливих) умовах господарювання та розвитку національної економічної системи.

Відзначимо, що в Україні існують відрізнення та особливість змістовного наповнення категорії ППП, що ускладнює дослідження цього явища, попри необхідність реалістичного моніторингу тенденцій і змін у сфері партнерства національними та міжнародними статистичними органами й аналітичними агенціями. Національна практика публічного управління поки фіксує незначну кількість успішних прикладів використання ППП, попри поширене й дієве використання цього інструменту в країнах з різним рівнем розвитку ринкових відносин. Відсутні інституційні важелі забезпечення ППП, які повинні стимулювати такі напрями роботи. Економічні стосунки використовують обмежений перелік форм ППП в Україні, попри існування успішного досвіду використання різноманітних форм такого партнерства європейськими країнами.

Джерела

Останнім часом вітчизняні науковці та практики приділяють багато уваги дослідженню такого актуального для України явища, як публічно-приватне партнерство. Зокрема, проблемам визначення сутності та ролі партнерства присвячені дослідження багатьох науковців (Є. Романенко, В. Проданика, Р. Щьокіна та ін.), але відчувається певний брак сучасних досліджень саме публічно-приватного партнерства в контексті публічного управління та регулювання в національній господарській практиці

(Vorotin, Prodanyk 2019). Також в Україні модель партнерства стала набувати свого поширення з моменту розроблення відповідної нормативно-правової бази, зокрема Закону України від 1 липня 2010 р. «Про державно-приватне партнерство», який входить до джерела дослідження та визначає організаційно-правові засади і механізми взаємодії державних партнерів з приватними партнерами та основні принципи державно-приватного партнерства на договірній основі (Verkhovna Rada of Ukraine 2010)].

При цьому в більшості теоретичних досліджень терміни державно-приватне партнерство та публічно-приватне партнерство вживаються як синоніми або ж вживання того чи іншого терміну пояснюється специфікою перекладу іншомовних джерел.

Методологія

В даній роботі під час з'ясувати трактування англomовного терміну «public-private partnership» як державно-приватного партнерства в якості окремої управлінської категорії, застосування якої пов'язане з механізмами державного управління в країні використано комплекс загальнонаукових методів пізнання – аналіз, синтез, абстрагування, узагальнення, індукція та дедукція, – а також спеціальних методів, що були використані для розкриття мети цієї роботи. Зокрема, пошуково-бібліографічний метод був застосований для систематизації наукових праць з теми статті.

Результати

Сучасний феномен ППП (англ. «public-private partnership») набув своєї популярності в країнах світу з різним рівнем розвитку ринкових відносин в 90-х роках ХХ ст. В Україні модель ППП стала набувати свого поширення тільки з моменту переходу до розвинених ринкових відносин в Україні, які визначили сучасні вимоги до механізмів взаємодії державних партнерів з приватними партнерами та основні принципи державно-приватного партнерства на договірній основі.

На противагу усталеному міжнародному терміну «публічно-приватне партнерство», вітчизняне законодавство оперує категорією «державно-приватне партнерство» – співробітництво між державою Україна, Автономною Республікою Крим, територіальними громадами в особі відповідних державних органів і органів місцевого самоврядування (державними партнерами) та юридичними особами, крім державних і комунальних підприємств, або фізичними особами – підприємцями (приватними партнерами), що здійснюється на основі договору в порядку, встановленому Законом та іншими законодавчими актами, і відповідає ознакам державно-приватного партнерства, визначеним законодавством.

На думку експертів Інституту законодавства Верховної Ради України, дієва державна регуляторна політика, як і ППП спрямоване на недопущення прийняття економічно недоцільних і неефективних регуляторних актів, зменшення втручання держави в діяльність суб'єктів господарювання та усунення перешкод для розвитку господарської діяльності (Vorotin, Prodanyk 2019). Феномен ППП розвиває новітні напрями регуляторної політики та вдосконалює її дію в сфері національній практиці господарювання. Приклади застосування механізму ППП в європейських країнах свідчать про наявність принаймні трьох переваг партнерства: уряди звільняються від обов'язків з надання послуг населенню, передаючи їх в інші сектори; влада шукає шляхи підвищення ефективності діяльності управлінських кадрів і впроваджує різні інновації в господарську практику.

Погоджуємось із думкою експертів, що використання категорії «державно-приватне партнерство» є спірним ще з таких міркувань. По-перше, аналізуючи норми діючого законодавства, можна зробити висновок, що до публічних партнерів законодавець відносить не лише органи державної влади, а й органи місцевого самоврядування, які представляють інтереси територіальних громад. По-друге, використання категорії «публічно-приватне партнерство» є усталеною термінологією в міжнародному праві. По-третє, дослівним перекладом «public-private» є саме «публічно-приватний», а не «державно-приватний», до того ж, мається на увазі публічна влада – це державна та місцеве самоврядування на місцях.

Доцільно також зазначити, що не всяка спільна діяльність між публічними та приватними суб'єктами належить до дієвого партнерства. Відмінними ознаками партнерства, за визначенням

Європейської комісії, є: відносно тривалий термін відносин, який передбачає співпрацю партнерів, що представляють державний і приватний сектори в різних аспектах запланованого інфраструктурного проекту; метод фінансування проекту, частково за рахунок приватного сектору, іноді шляхом застосування більш складних схем із залученням різних сторін; важлива роль економічного оператора, який виступає на різних етапах проекту (проекткування, впровадження, фінансування). Партнер, який представляє державний сектор, зосереджується, переважно, на визначенні цілей, яких необхідно досягнути в контексті загальносуспільних інтересів; якості надаваних послуг і цінової політики; бере на себе відповідальність за моніторинг відповідності встановленим цілям; розподіл ризиків між партнерами, які представляють державний і приватний сектори. Інколи партнерство між державним і приватним секторами означає, що партнер, який представляє приватний сектор, приймає на себе всі ризики або навіть більшу частину ризиків. Точний розподіл ризиків визначається в кожному окремому випадку відповідно до здатності сторін щодо оцінювання, контролю та управління ризиками; проект публічно-приватного партнерства повинен також передбачати поєднання державного з приватним фінансуванням.

В цілому узагальненого визначення публічно-приватного партнерства на світовому рівні немає. Проте відомі міжнародні інституції демонструють власне розуміння та трактування цього явища. Так, Європейська комісія публічно-приватне партнерство визначає як форму співпраці між публічними органами та світом бізнесу, які мають на меті забезпечити фінансування, будівництво, оновлення, управління або підтримку інфраструктури чи надання послуг. Економічна комісія ООН у Європі визначає ППП як форму співпраці, що спрямована на фінансування, проектування, впровадження та функціонування об'єктів і послуг у державному секторі, основними характеристиками якої є: надання довгострокових послуг (іноді до 30 років); передача ризику приватному сектору; різні форми довгострокових договорів, що складаються між юридичними особами, громадськістю та публічними суб'єктами. ППП, за визначенням Секретаріату ООН, – це спільне розуміння спільних цілей, готовність розподіляти відповідальність за їх досягнення, продовження діалогу щодо того, що потрібно зробити для сприяння їх реалізації.

На думку деяких фахівців, закріплені ознаки державно-приватного партнерства у вітчизняному законодавстві свідчать, що дана форма співробітництва між державою та приватним бізнесом спрямована насамперед на задоволення певних інтересів держави. Саме держава як публічний партнер в особі відповідних органів влади має на меті забезпечення вищих показників ефективності в господарській і управлінській діяльності, ніж у разі здійснення такої діяльності державним партнером без залучення приватного суб'єкта. Держава як публічний партнер очікує від приватного партнера внесення ним інвестицій в об'єкти господарської діяльності з джерел, не заборонених законодавством, натомість передає приватному партнеру частину ризиків, які виникають у процесі здійснення державно-приватного партнерства. Інтерес приватного партнера в ППП законодавством лише означається, оскільки такий суб'єкт господарювання залучається на конкурентних (конкурсних) засадах (до співробітництва з державним партнером на основі довгострокових і взаємовигідних відносин).

Відзначимо, що при визначенні сучасними дослідниками змісту поняття «публічний сектор» існує позиція про нетотожність «публічного» та «державного» й ширший зміст «публічного». Пояснення потребує та частина поняття «публічне», яка виходить за межі поняття «державне». Якщо під «державним» розуміти лише інститути центральної влади, то «публічне» ширше «державного» на ту частину змісту, яка віддзеркалює діяльність органів місцевої влади.

Варто також зазначити, що протягом першої половини ХХ-го століття публічне адміністрування (public administration) розвивалося скоріше як політична наука та було відірване від реального управління. Тому спроби використання в публічній сфері вплив управління на об'єктивні закони ринку, а саме в частині принципів публічно-приватного партнерства відображаються в новітній теорії управління - «нове публічне управління». В ній застосування терміну «публічно-приватне партнерство» за своїм змістовним наповненням характеризує залучення приватно-бізнесового сектору до розв'язання суспільно значущих проблем, які відносяться до компетенції держави як публічного суб'єкту управління.

Отже, загальна механіка ППП побудована на відносинах рівних суб'єктів – держави, суб'єктів громадянського суспільства та бізнесу, які можуть бути представлені різними інституційними

структурами. Важливим положенням сучасної теорії партнерства є забезпечення надання якісних суспільно необхідних і ринкових послуг.

Спрощена схема функціонування партнерства як механізму взаємодії публічного та приватного секторів національної економіки з врахуванням того, що публічний сектор охоплює три складові - державний, субрегіональний (місцевий) і «третій і четвертий сектори» - подана на рис. 1.

Відомо, що в країнах, де більшість підприємств знаходилася в державній власності, відбулась приватизація, яка здійснила перехід права власності на суб'єкти господарювання від держави до приватних осіб. В таких умовах у сформованого приватного сектору почав виникати бізнесовий та соціальний інтерес до ідей партнерства. Такі суб'єкти і сучасних умовах господарювання несуть соціальну відповідальність, громадську підзвітність і пріоритетність якісних стандартів у діяльності, а також використовують власні фінансові ресурси, технології, управлінську ефективність і підприємницьку ініціативу на власний ризик та розсуд. Пошук нових методів співпраці суб'єктів господарювання саме привів до виникнення такої нової форми взаємовідносин, яка надає поштовх до нових горизонтів діяльності в сфері державно-приватного партнерства. У цьому випадку дослідниками держава розглядається з позиції «старшого» партнера, який на підставі певних владних повноважень надає дозвіл здійснювати діяльність із власної компетенції іншому партнеру, належному до господарського приватного сектору.

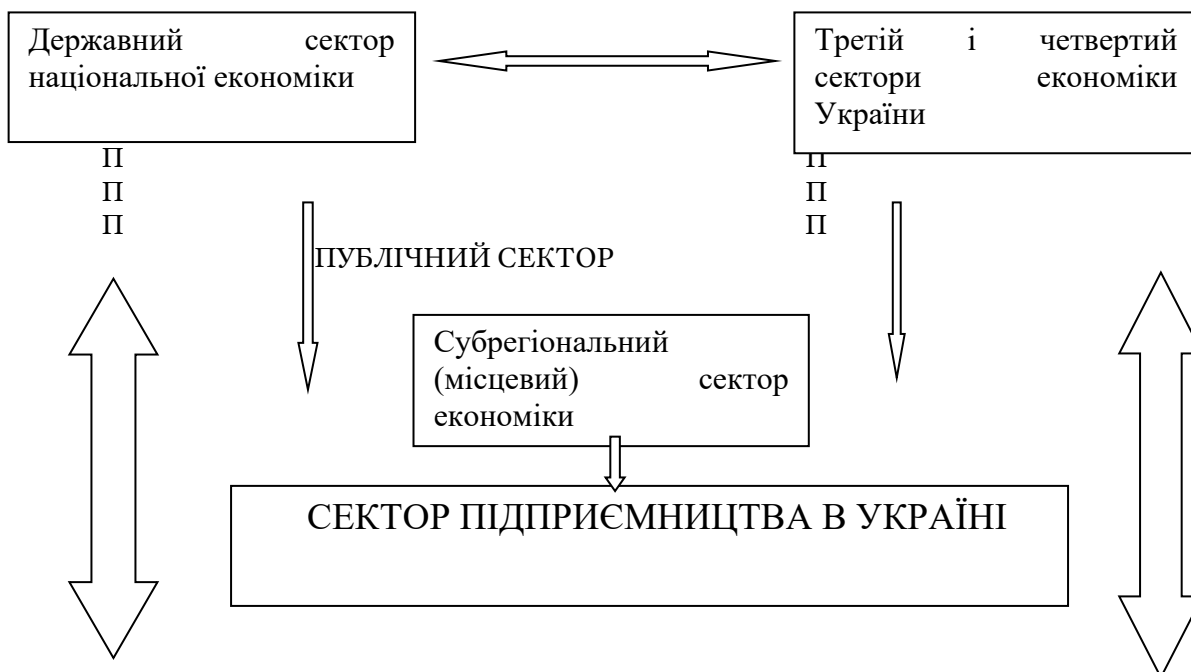

Рис. 1. Партнерство та взаємодія з секторами економіки України

Таким чином і на нашу думку, категорія ППП, є більш змістовним і обґрунтованим, ніж більш поширена та законодавчо визначена категорія «державно-приватне партнерство», яке виступає дієвим механізмом, що дозволяє реалізувати потенціал приватної ініціативи, зберігаючи при цьому управлінські функції держави в соціально значущих секторах національної господарської системи. Важливо, що на відміну від приватизації, ППП дозволяє зберегти право власності за державою, хоча при цьому у відносинах власності відбуваються істотні інституціональні перетворення, які дозволяють розширити участь приватного бізнесу у виконанні частини соціальних, економічних, організаційних і управлінських державних завдань.

Погоджуємось із експертами, що доцільність використання партнерства обумовлена низкою чинників: системою значних і сутнісних суперечностей та відсутністю поєднання соціально-економічних інтересів між владою, приватним бізнесом і суспільством; рівністю прав учасників взаємодії щодо подолання цих суперечностей, що можливо тільки в рамках партнерства влади та бізнесу; істотною зміною ролі держави в економіці, що пов'язано з розвитком приватного

підприємництва та зростанням регулюючих функцій держави; відділенням адміністративного ресурсу владних структур від прямої участі в приватній власності та слабким проявом інтеграційних факторів у системі координат «влада-бізнес», що не дозволяє застосовувати значні ліквідні ресурси приватного підприємництва, яке володіє сучасним інтелектуальним, організаційно-економічним і інвестиційним потенціалом. Це означає методи збереження підприємств стратегічного призначення в руках держави, ефективність роботи яких може бути підвищена за рахунок використання досвіду управління приватним бізнесом.

Відзначимо, що в сучасних умовах процесу розвитку ринкових відносин, саме в рамках партнерства і сформувалася достатньо інноваційна модель публічного управління та регулювання. Однак без реальної та своєчасної допомоги держави, без її партнерства з сучасним бізнесом неможливо побудувати ринок інновацій і перейти до ефективної моделі господарювання. Україна має великий потенціал для розвитку різних форм партнерства, але для практичної реалізації необхідне вирішення низки проблем, які ми будемо ще досліджувати далі.

Цілий ряд авторів розуміє партнерства тільки як систему співробітництва, в якій розподіляються ризики між партнерами, а також існує узгоджений підхід до поділу прибутку від діяльності. Однак необхідно зазначити, що в сучасній науці немає єдиного підходу до виявлення чинників, що формують ефективні механізми партнерства та часові й просторові рамки його застосування.

Різні науковці та практики дають різні трактування такого партнерства, які відображають перевагу системи управління, або складової щодо партнерських відносин. Вважається, що сучасні управлінські моделі мають співвідноситися з публічністю, враховувати аспекти, пов'язані з політикою, законом і громадянським суспільством. В європейських країнах зміна форм державного управління через залучення публічної сфери була викликана потребою інтенсифікувати та інтегрувати процеси та процедури щодо ефективності прийняття та реалізації суспільних і важливих завдань. У цьому значенні публічність спрямована на дієвість управлінських рішень та досягнення суспільного результату.

Значна кількість теоретичних поглядів робить акцент на збереженні ролі та впливу на економіку різних адміністративних механізмів із зростанням ролі недержавного господарського сектору. Тут мова йде не про публічне партнерство, а публічне адміністрування як процес досягнення національних ідей та економічних цілей шляхом організації діяльності публічної сфери за переваги ролі виконавчих органів влади й органів місцевого самоврядування.

Відзначимо цікаву позицію, що відповідно до теорії публічного управління діяльність влади та неприбуткових організацій у деяких важливих питаннях є подібною до дій приватного сектору. Таким чином, одні й ті самі управлінські інструменти, що максимізують ефективність і результативність роботи, можуть використовуватись як у приватному, так і у публічному секторі національних економік. Такі позитивні приклади вже є і в Україні.

Отже, сьогодні колишні традиційні моделі державного управління та регулювання критично переосмислюються та змінюються. Їх використання на практиці свідчить, що лише завдяки чіткій управлінській ієрархії та дотриманню жорстких правил не можна очікувати значного підвищення ефективності управління та впливу його на економічний розвиток, а це вимагає використання різноманітних форм партнерства, зокрема в сфері публічно-приватної взаємодії.

Дискусія та висновки

Про об'єктивну необхідність використання в подальшому переваг ППП свідчать тенденції загальносвітового господарського розвитку: політичні та економічні процеси стають все більше різноплановими та інтенсивне змінюється бізнес-середовище; формуються нові фінансово-економічні групи та відбувається активний пошук нових форм зовнішньоекономічних відносин; посилюються тенденції до соціальної нерівності, дерегуляції економіки та розвиваються потужні процеси децентралізації й передача функцій управління місцевим, регіональним органам; зростає роль знань, інтелектуального капіталу. Безперечно, існують суттєві обмеження та зміни в системах господарювання за умов пандемії, але оновлення ситуації прийде. Отже в національних господарських

практиках формується потреба в нових моделях відносин – децентралізованих, мобільних, які поєднують державні та ринкові принципи, індивідуальну свободу та новітні форми діяльності.

За умов достатньо високого рівня саме децентралізації влади в європейських країнах і розвивається ця форма співпраці з приватним капіталом – «public private partnership», яка в національних умовах господарювання більше відповідає категорії «публічно-приватне партнерство» за умов використання практики спільної економічної діяльності.

Наукові дослідження свідчать (Vorotin 2018), що інноваційні підходи в господарюванні полягають у використанні можливостей публічності через розвиток громадянського суспільства та демократичних відносин у країні. Для України перехід до публічного адміністрування та потім до партнерства може гарантувати соціальну стабільність і підвищення ефективності управління системою господарювання, зокрема за умов децентралізації. Однак процес переходу ускладнюється внутрішніми протиріччями – корупцією, недобросовісною конкуренцією, достатньо низькою якістю публічних послуг тощо. Тому необхідно створювати реальні механізми подолання негативних явищ і передумови для реалізації дієвих проєктів партнерства, які потребують модернізації державної політики в сфері господарювання та підприємництва на засадах відкритого та реального партнерства.

Бібліографія

1. **Воротін В. Є., Проданик В. М.** Від регуляторної політики до державно-приватного партнерства в публічному секторі України / В. Є. Воротін, В. М. Проданик // *Наук. зап. Ін-ту законодавства Верховної Ради України*, 2019. № 1. С. 95–102.
2. **Закон України** Про державно-приватне партнерство від 1 липня 2010 р. № № 2404-VI. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2404-17>
3. **Vorotin V. Ye., Romanenko Ye. A., Shchokin R. G., Pivovarov K. V.** Improving the organizational and legal mechanism of state economic management: the european experience for Ukraine. *Financial and credit activity: problems of theory and practice*. - 2018. - 3 (26). - p. 368-376.

References

Vorotin V., Prodanyk V. (2019). Vid rehulatoroi polityky do derzhavnopryvatnoho partnerstva v publichnomu sektori Ukrainy [From Regulatory Policy to Public-Private Partnerships in Ukraine's Public Sector]. *Naukovi zapysky Instytutu zakonodavstva Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 1, 95–102 [in Ukrainian].

Verkhovna Rada of Ukraine. (2010). About Public-private partnership: Law of Ukraine № 2404-VI. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2404-17>

Vorotin V., Romanenko Y., Shchokin R., Pivovarov K. (2018). Improving the organizational and legal mechanism of state economic management: the European experience for Ukraine. *Financial and credit activity: problems of theory and practice*, 3 (26), 368–376 [in Ukrainian].

FROM STATE-PRIVATE TO PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP IN THE FIELD OF ENTREPRENEURSHIP MANAGEMENT IN UKRAINE

Valerii Vorotin, (*corresponding author), Doctor of Science (in Public Administration, Professor, Head of the Department of Complex Problems of State-Building of the Institute of Legislation of the Verkhovna Rada of Ukraine, <https://orcid.org/0000-0002-4545-612x> e-mail: vevorotin@gmail.com

Rovshan Radjabov, *Master of Public Administration and Administration, Taras Shevchenko National University of Kyiv (Azerbaijan)*, <https://orcid.org/0000-0002-8281-8329> e-mail: bwfcrovshan@gmail.com

Abstract

The article examines the theoretical issues of public administration and regulation in the field of entrepreneurship and public-private partnership in the implementation and improvement of the public administration system in Ukraine. The ways and mechanisms of public-private partnership are revealed, in particular the distinction between public and public partnership in Ukraine is investigated.

The aim of this paper is to clarify the interpretation of the English term "public-private partnership" as a public-private partnership as separate management categories, the use of which is related to the mechanisms of public administration in the country. Investigate the latest trends in the formation of such a partnership in national economic practice.

A scientific novelty is the statement that in modern economic conditions the priority of changes in the management of the national economic complex, especially in its critical state, is the public sector and public-private partnership, which gradually modifies the relationship established by regulatory policy in Ukraine. Optimization of such relations can be achieved through the implementation of various forms of public-private partnership. The modern phenomenon of public-private partnership should be explained in view of the need to create public goods in conditions of limited resources, and the mechanism of public-private partnership - as one that can be used in public administration and regulation.

It is determined that the state regulatory policy, as well as public-private partnership is aimed at preventing the adoption of economically impractical and inefficient regulatory acts, reducing state interference in the activities of economic entities and removing obstacles to economic development. In the current conditions of the process of development of market relations, it is within the framework of public-private partnership and formed a fairly innovative model of public administration and regulation. However, without real and timely assistance from the state, without its partnership with modern business, it is almost impossible to build an innovation market and move to an efficient business model.

As conclusions, it is noted that for Ukraine the use of the mechanism of public-private partnership can guarantee social stability and increase the efficiency of management of the economic system. However, the transition process is complicated by internal contradictions - corruption, unfair competition, rather low quality of public services and so on. Under such conditions, the implementation of reform and modernization in these areas becomes obvious.

Keywords: *public administration; public-private partnership; public-private partnership; sphere of entrepreneurship; regulatory policy; reform and modernization.*

Received: September 09, 2019

Approved for printing: November 25, 2019

Published: December 27, 2019

Vorotin V., Radjabov R. (2019). From public-private to public-private partnership in the field of business management in Ukraine. Bulletin of Taras Shevchenko National University of Kyiv. Public Administration, (12), 5-12. <https://doi.org/10.17721/2616-9193.2019/12-1/8>